

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Ж. Троянова

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова като разгледа докладваното от Гергана Ж. Троянова Гражданско дело № 20211100112218 по описа за 2021 година

взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от А. Т. Т. срещу Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество искиове по чл.2а от *Закона за отговорността на държавата и общините за вреди* (ЗОДОВ) и чл.86, ал.1 от *Закона за задълженията и договорите* (ЗЗД).

Ищецът твърди, че с Решение № 249/12.11.2008г. на ответника и на основание чл.13, ал.1, т.1 от ЗОПДИППД (отм) срещу него е било образувано производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, в хода на което Комисията е инициирала производства по допускане обезпечение на бъдещи искиове срещу проверяваното лице. Поддържа, че по искане на ответника е било образувано гр.д.№ 185/2009г. на Окръжен съд – Перник, по което с Определение от 23.03.2009г. съдът е допуснал обезпечение, като е наложил обезпечителни мерки възбрана на собствен на ищеца имот в с.Студена, община Перник, на притежаваните от А. Т. дружествени дялове и акции в две търговски дружества и на вземанията му по банковите му сметки в „УниКредит Булбанк“ АД, „Р.“ ЕАД и „И.А.Б.“ АД. Посочва, че по искане на ответника било образувано и гр.д.№ С-8/2009г. на СГС, по което с определение от 20.03.2009г. била наложена обезпечителна мярка възбрана на притежавания от ищеца апартамент в гр.София също за обезпечаване на бъдещите искиове на ответника срещу ищеца по специалния закон. Заявява, че с Решение № 49/28.07.2016г. по к.н.д.№ 97/2016г. на ВКС е било оставено в сила решението на САС, постановено по в.н.о.х.д.№ 562/2015г., с което А. Т. е бил оправдан по обвиненията

срещу него за извършено престъпление по чл.203, ал.1 вр.чл.201, вр.чл.20, ал.2 вр.чл.26 НК и чл.311, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК, по повод на което обвинение е било образувано производството пред Комисията за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност - КУИППД, сега КПКОНПИ, и във връзка с което производство са били наложени обезпечителните мерки. Уточнява, че след влизане в сила на оправдателната присъда ответникът е поискал отмяна на наложените обезпечителни мерки, което искане било уважено. Твърди, че оправдаването на ищеца по повдигнатите му обвинения имало за последица признаване незаконосъобразност на наложените обезпечителни мерки по чл.22 ЗОПДИППД (отм) вр.чл.390 ГПК, от които действия е претърпял неимуществени вреди, изразяващи с в притеснения и тревожност от невъзможността да ползва повече от седем години запорираните парични средства и да се разпорежда с имуществото си, за да посрещне нуждите на семейството си. Поддържа, че наложените мерки са му причинили страх дали ще може да издържа семейството си, както и унижение, поради търпените лишения и необходимостта да иска заемни средства от близки за покриване на най-необходимите си битови разходи, както и негативни изживявания, свързани с нуждата да продава движими вещи, вкл. със сантиментална стойност, за да набави средства за живеене. Заявява, че така наложените му ограничения били разпространени в медиите именно от Комисията и информацията имала широк отзвук, в резултат на което била накърнена честта и достойнството му от факта, че близки, приятели, колеги, съмишленици и съконтрахенти преустановили контакти с него, заради информацията за наложени запори и възбрани на имуществото му по образуваното от Комисията производство, а проектите, по които работил, били прекратени. Поддържа, че всичко това се отразило неблагоприятно на психиката му, станал затворен, недоверчив, чувствал се неудобно. Предвид изложеното, предявява претенция за присъждане на обезщетение за причинените му от наложените обезпечителни мерки неимуществени вреди в размер на 40 000.00 лева, ведно със законната лихва от 14.10.2016г. до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответникът оспорва исковете с твърдение, че Комисията не е осъществила незаконосъобразни действия, тъй като е действала при условията на обвързана компетентност. Пояснява, че специалният закон задължавал Комисията да образува производство винаги, когато е подадено уведомление за извършено престъпление, което попада в обхвата на специалния закон, а обезпечителни мерки, от които ищецът твърди да е претърпял вреди, са наложени от съда. При условията на евентуалност, оспорва размера на вредите като прекомерен. В тази връзка поддържа становище, че на ищеца вече е било присъдено обезщетение за неимуществени вреди от развилото се наказателно производство, поради което същото покривало и вредите, чието репарирание се търси в настоящото дело, поради което то се явявало недопустимо. Заявява евентуално възражение за съпричиняване на вредоносния резултат с

твърдение, че мерките са били разпространени в медиите и в резултат на дадените изявление от г-н Т. по темата. Прави възражение, че вземането е погасено по давност, която счита, че е започнала да тече от датата на решението на ВКС, с което оставя в сила оправдателната присъда – 28.07.2016г. Претендира разноски.

Съдът, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, установи следното от *фактическа страна*:

С Решение № 249/12.11.2008г. на КУИППД е образувано производство срещу А. Т. Т. за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност. Решението е продиктувано от факта, че срещу лицето е образувано досъдебно производство за извършено от него престъпление по чл.203 НК, за което Комисията е била уведомена, както и поради установено несъответствие между разходваните и придобитите средства за периода на проверката.

Видно от Решение № 93/11.03.2009г. Комисията е взела решение за внасяне на мотивирано искане до компетентните съдилища за запориране на притежаваните от проверяваното лице и неговата съпруга парични средства по банковите им сметки в три банки, притежаваните от А. Т. Т. дружествени дялове и акции и два недвижими имоти.

На 11.03.2009г. Комисията е сезирала Окръжен съд – Перник с искане за налагане на възбрана на имот на ищеца в с.Студена, община Перник (дворно място и сграда), на заповед на сметките му в „УниКредит Булбанк“ АД, „Р.“ ЕАД и „И.А.Б.“ АД, както и на дружествените му дялове в „И.М.Ф.“ ЕООД (ЕИК *****) и акции в „Б.Г.-АД“ АД (ЕИК *****). Искането е било уважено, като с Определение № 133/13.03.2009г. на Окръжен съд – Перник по гр.д.№ 185/2009г. е било допуснато исканото обезпечение. Видно от направеното върху акта отбелязване в полза на молителя за били издадени шест броя обезпечителни заповеди.

Установява се от приложеното в цялост изп.д.№ 3005/2009г. на държавен съдебен изпълнител при СИС на ОС – Перник, че на 16.03.2009г. ответникът е депозирал молба за образуване на изпълнително дело въз основа на три броя обезпечителни заповеди, с които е наложена мярка заповед на вземанията на А. Т. Т. по сметките му в „УниКредит Булбанк“ АД, „Р.“ ЕАД и „И.А.Б.“ АД. Видно е, че по така образуваното изпълнително производство заповори са били наложени, но няма налагана възбрана по отношение на имота в с.Студена, за което е налице изрично разпореждане на съдебния изпълнител от 18.10.2022г.

Не се спори и се установява от уведомление от 22.03.2010г. от АВ до „И.М.Ф.“ ЕООД, че дружествените дялове, притежавани от ищеца са били запорирани.

Няма данни за наложен заповед на притежаваните от ищеца акции в „Б.Г.-АД“ АД.

На 11.03.2009г. Комисията е сезирала Софийския градски съд с искане за налагане на обезпечителна мярка възбрана на ап.22, находящ се в гр.София, ул.

„***** и гараж № 28, собствени на А. и Е. Т.и. С определение от 20.03.2009г. по гр.д.№ С-8/2009г. на СГС искането е било уважено.

Няма данни имотът да е бил възбранен въз основа на така постановеното определение.

Между страните не се спори и обстоятелството е отделено за безспорно с протоколно определение от 26.04.2022г., че с Решение от 28.07.2016г. по к.н.д.№ 97/2016г. на ВКС е било оставено в сила Решението на САС, постановено по в.н.о.х.д. № 562/2015г., с което А. Т. е бил оправдан по обвиненията срещу него за извършено престъпление по чл.203, ал.1 НК.

С молба от 29.08.2016г. ответникът е поискал отмяна на наложените от ОС - Перник обезпечителни мерки. С Определение № 706/01.09.2016г. по гр.д.№ 185/2009г. искането е било уважено, а издадените шест броя обезпечителни заповеди - обезсилени. Определението е влязло в сила на 15.10.2016г. (л.178 от делото).

С молба от 29.08.2016г. до СГС Комисията е поискала отмяна на наложената обезпечителна мярка възбрана на жилището в гр.София. С определение от 17.11.2016г. по гр.д.№ С-8/2009г. на СГС искането е било уважено. Определението е влязло в сила на 27.01.2017г.

В допълнение е представено Решение № 394/24.08.2016г. на КПКОНПИ, с което Комисията е прекратила производството срещу А. Т. Т., поради влизане в сила на оправдателна присъда по повдигнатите му обвинения. С постановление от 05.12.2016г. на държавен съдебен изпълнител при СИС на ОС – Перник запорите са били вдигнати, а производството по изп.д.№ 3005/2009г. е било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК (по искане на Комисията).

Установява се, че с молба от 26.03.2013г. ищецът е поискал от КПКОНПИ ревизия на мерките, но с решение от 23.04.2013г. по протокол № 427 Комисията е отказала отмяна на допуснатото обезпечение.

Приети като доказателства по делото са множество публикации в различни медии, съдържащи информация относно вида на наложените обезпечителни мерки, лицето, чието имущество е било заповорено по този ред, причината за налагането им, вкл. публикация на интервю с председателя на Комисията, поместено във вестник „Капитал“ на 04.10.2013г., в което отново се разкрива информацията, че банковите сметки на А. Т., дружествените му дялове и акции са били заповорени. Налице са и изявления от страна на ищеца, с които отрича твърденията да е участвал в престъпна дейност, съответно да е придобивал имущество със средства от нея. Публикациите на се били оспорени от ответната страна.

Приложено е споразумение между ищеца и дружество със седалище в гр.Берлин, Германия, за осъществяване на посредническа дейност на територията на Р.България

срещу дължимо от страна на търговското дружество възнаграждение. Срокът на договора е 01.07.2006г. – 31.12.2007г. Няма данни и не се твърди подновяване на договора за последващ период.

За изясняване на спорни обстоятелства по делото са били изслушани трима свидетели на ищеца.

Разпитан свидетелят А. Г. заявява, че познава А. Т. от 1993г. – 1994г., когато бил негов студент, а впоследствие приел да стане част от ръководството на ПФК ЦСКА АД, в което дружество ищецът бил Председател на Надзорния съвет, откогато датира и близкото им познанство с Т.. Признава, че имуществото му било също обект на проверка от Комисията, но производство срещу него не е било образувано. Знае, че по отношение на А. Т. били наложени ограничителни мерки – запори на банкови сметки, дружествени дялове и имущество, като запорирането на сумите по сметките се отразило негативно на ищеца. Същият страдал, че не можел да се ползва от средствата си, тъй като се налагало да заплаща ежедневни разходи и такива за ползваните от него по повод образуваните дела адвокатски услуги, а запорите го препятствали да тегли пари, това го поставяло в затруднение. То от своя страна довело до напрежение и несигурност. Отбелязва, че ищецът е живял със заемни средства и че му споделил, че договори, по които бил консултант (сочи „Г.С. Холдинг“), били прекратени, което също се отразило неблагоприятно на финансовите му възможности и на психичното му състояние. Уточнява, че това оттегляне на бизнес партньорите било в резултат както на започналото производство от Комисията, така и конкретно на наложените запори, което било изтълкувано от колегите му негативно. Свидетелства, че политическата дейност на ищеца също била пострадала, както и ремето му на преподавател. Показанията му относно негативите, търпени от образуваното наказателно производство не се обсъждат, тъй като същите не са предмет на делото.

Разпитан свидетелят С.Г. заявява, че е близък приятел на ищеца и семейството от много години и юрист по проектите му, както и съратник в регистрираната политически организации ГОР и Евролевицата, колега от „Кремиковци“ АД. Сочи на тежки негативни изживявания у ищеца по повод образуваното срещу него наказателно преследване и производство от Комисията, което разстроило личните му отношения, отношенията в работата му като политик и преподавател. Подчертава, че конкретните действия, които ответникът е осъществил и с това навредил на имущественото и емоционално състояние на ищеца бил запора на сметките и възбраната на имотите, което го поставило в положение да няма средства да плаща сметките си и да иска заеми, съответно да продава вещи, които са му били дарени, за да може да осигури прехраната си. Уточнява, че така е продал часовник, подарен му като вицепремиер при служебно посещение, а също и картини и предмети, които имали стойност на пазара. Пояснява, че след запорите А. Т. изпитвал затруднения в плащането на обучението на децата си, които били студенти в Лондон, както и в осигуряването на издръжка за

съпругата си, която не работила, а също и на пенсионирания си баща, чийто доходи не били достатъчни, за да води спокоен живот. Подчертава, че негативното отношение на обществото към него сериозно се проявило след оповестяване от Комисията на наложените обезпечителни мерки. След това договорите му с „Г.С.“ и с една немска компания били прекратени, като неформално представителите им посочили, че причина за това е запора на сметките му. Заявява, че ищецът често бил нервен, емоционално нестабилен, избухвал, а после съжалявал за това, което рязко се различавало с предишното му поведение на позитивен и усмихнат човек. В останалата част показанията не се коментират, тъй като касаят негативният отзвук по отношение на политическата и професионалната кариера на А. Т. като резултат от образуването от Комисията производство и иницираното наказателно преследване.

Разпитан свидетелят В.М. заявява, че познава А. Т. от 2014г., когато започнали съвместна работа по общ проект. Посочва, че към този момент ищецът не е имал средства да живее и дори му е давал дребни суми (50-100 лева) да преживява, като признава, че е знаел за производството пред КПКОНПИ от свой близък. Уточнява, че веднъж дори го видял с насълзени очи, когато му разказал, че получавал пари от дъщерите си, които учили в чужбина, а не знаел дали ще може да им ги върне, от което се чувствал неудобно. Свидетелства, че ищецът бил потиснат и това проличавало в поведението му. Знаел също, че заплатата му била запорирана.

Приета е като неоспорена съдебно-икономическа експертиза, вещото лице по която е дало заключение, че към 19.03.2009г., когато са били запорирани банковите сметки на А. Т. в същите е имало наличности, както следва: в „УниКредит Булбанк“ АД – 259.04 лева и 24919.55 евро (48738.40 лева), в „Р.“ ЕАД (сега „КБС Банк“ АД) – 27.42 щ.д. (39.23 лева) и в „И.А.Б.“ АД – 615.99 евро (1204.77 лева), като до вдигане на запорите са постъпвали суми по депозит „Авангард“ в „УниКредит Булбанк“ АД в размер на 18004.20 щ.д., които са били прехвърлени по друга сметка, по разплащателна сметка в същата банка са били преведени и съответно под запор 111.63 евро, в „КБС Банк“ АД (преди „Р.“) не е имало постъпления, но сметката е намаляла с отчислените от банката разходи за поддържане, в „А.И.Б.“ АД са постъпили 29.85 евро.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема *отправна страна* следното:

В чл. 2а ЗОДОВ е регламентирано, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по *Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество*, извършени при или по повод изпълнение на правомощията или службата им. В тежест на ищеца е било да докаже, че е претърпял твърдените неимуществени вреди като резултат от незаконните действия на ответника, изразяващи се в подаване на мотивирано искане за налагане на

обезпечителни мерки по отношение на имуществото му във връзка с образуваното производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност.

Съдът намира, че ищецът е провел пълно и главно доказване на фактите, релевантни за възникване отговорността на ответника по този ред, а съображенията за това са следните:

По делото не е спорно и се установява, че по искане на КУИППД, сега КПКОНПИ, обективизирано в две молби от 11.03.2009г. до ОС – Перник и до СГС, е поискано по реда на чл.22 от ЗОПДИППД (отм) вр.чл.390, ал.1 ГПК да бъде допуснато обезпечение на бъдещите икове на Комисията срещу проверяваното лице като се наложат обезпечителни мерки заповор на вземанията на ищеца по банковите му сметки, заповор на дружествените му дялове и акции и възбрана на имот в с.Студена и на жилище в столицата. Искането е мотивирано с резултатите от проведената от ответника проверка, при която е установила несъответствие между придобитото имущество и декларираните от семейството на проверяваното лице приходи. Позовавайки се на изложените мотиви в искането на Комисията, съдът (ОС – Перник и СГС) е уважил искането за допускане на обезпечение на бъдещи икове и е наложил исканите мерки. Предприетите действия по обезпечаване на бъдещите икове, които Комисията евентуално би предявила за реализиране на т.нар. гражданска конфискация, е дейност, осъществена при и по повод изпълнение на правомощията на Комисията, предоставени ѝ със специалния закон. Тези действия обаче се установява да са незаконосъобразни. Незаконосъобразността произтича от факта, че производството пред ответника, по повод на което са поискани обезпечителните мерки, е образувано, заради започнало наказателно производство срещу А. Т. за реализиране на личната му отговорност за извършено престъпление. Наказателното производство е приключило с влязла в сила на 28.07.2016г. оправдателна присъда и това обстоятелство е отделено за безспорно между страните. В резултат на постановената оправдателна присъда, производството пред КПКОНПИ също е прекратено (така в Решение от 24.08.2016г. на ответника), съответно отменени по искане на ответника са били наложените обезпечителни мерки с определение на ОС – Перник в сила от 15.10.2016г. и с Определение на СГС в сила от 17.11.2016г. Исковете, за чието обезпечаване са били наложени заповорите и възбраните на имуществото на ищеца, не са били предявявани. Така осъществилите се обективни факти обосновават незаконосъобразността на предприетите от ответника действия по обезпечаване на бъдещи икове срещу ищеца.

Доказа се също, че в резултат на изпратените заповорни съобщения по изп.д.№ 3005/2009г. на СИС при ОС – Перник, е било ограничено разпореждането от титуляра с вземанията му по сметките му в „УниКредит Булбанк“ АД, „Р.“ ЕАД и „И.А.Б.“ АД, наличността в които към датата на налагане на заповора възлиза в общ размер на 50241.44 лева, а към датата на вдигане на заповора – 49800.24 лева. Ограничението е било наложено в периода 19.03.2009г. – 15.12.2016г. От събраните гласни

доказателства съдът намира за установено, че именно наложените запрори са рефлектирали негативно на психическото и емоционално състояние и изживявания на ищеца, тъй като без възможността да се ползва от тях, същият е бил затруднен да посреща основни битови нужди на семейството си, както и възникнали извънредни разходи за заплащане на адвокатски възнаграждения по защитата му в наказателното производство. Степента на засягане била такава, че на практика ищецът бил принуден да иска и да приема заемни суми от свидетеля М., от дъщерите си, от други близки, за което свидетелства както свидетеля М., така и свидетеля Г.. Показанията на изслушаните свидетели съдът кредитира като логични и обосновани, а установените чрез този способ факти не са били отречени чрез провеждане на насрещно доказване. Подробна в показанията си свидетелят Г. изрично подчерта, че притесненията, които изпитвал А. Т., са резултат именно на нуждата да ползва запорираните си парични средства за ежедневни нужди и невъзможността за това, което е довело до затвореност, понижено самочувствие, напрегнатост в отношенията с близките, нервност в комуникацията с други лица, като това е довело до зараждане на чувства като неудовлетвореност, униженост, накърнена чест и достойнство, появили се в резултат от нуждата да се набавят средства чрез заеми, продажба на предмети с емоционална стойност за притежателя им, получаване на пари от приятели и деца, при това от доказала се в политическите и преподавателски среди личност с изтъкнати изяви и постижения, заемала високопоставени държавни постове. Така търпените негативни изживявания съдът намира за доказано да са породени именно от наложената забрана за разпореждане с наличните парични средства, които са в размер, достатъчен за посрещане на ежедневни нужди поне за част от периода на наложено ограничение.

При съобразяване на прогласения в чл.52 ЗЗД принцип за справедливо обезщетяване на причинени от противоправното поведение на даден субект вреди, съдът намира, че справедливото обезщетение за причинените от ответника на ищеца неимуществени вреди в резултат на наложените обезпечителни мерки възлизат на 25000.00 лева, до който размер исковата претенция следва да се уважи. При преценка на размера съдът отчете, че ограничителните мерки са били наложени за период повече от седем години, през които негативните изживявания на ищеца за прогресирали, доколкото не се установи, че същият е реализирал приходи, които да внесат спокойствие в ежедневието, а напротив – стана ясно, че приходите, които е очаквал, не са се реализирали поради преустановени проекти и договори, по които е работил, защото съконтрагентите му са счели за неблагоприятно да продължат работа с него при оповестената от ответника информация за наложените обезпечителни мерки на имуществото му. Като утежняващо положение му съдът възприе факта, че А. Т. е известна на обществото личност от политическия живот на страната, професор и университетски преподавател, чието добро име в обществото е било накърнено именно в резултат на наложените по искане на ответника обезпечителни мерки, тъй като за

същите е имало широк медиен отзвук, а видно от показанията на свидетеля Г. именно тези публикации са били причина за прекратяване на договорите му с немско дружество и с „Г.С.“. При обосноваване на размера съдът не възприе за доказано твърдението, че влошените отношения в семейството, довели до прекратяване брака на А. и Е. Т.и, е именно в резултат на наложените от Комисията запори, нито че накърнената му репутация и застой в политическата му кариера е последица единствено и само на същите тези запори. Не се установи, че ищецът е имал негативни изживявания от наложени възбрани на имотите, тъй като мярката не е била изпълнена. Не се установи жилището в гр.София да е било възбранено, а видно от разпореждане по изпълнителното дело на СИС при ОС – Перник възбрана на имота в с.Студена също не е била налагана. Отчете се обстоятелството, че дружествените дялове на А. Т. в „И.М.Ф.“ ЕООД са били запорирани, доколкото е налице такава справка от ТР, а същият е публичен и информацията е станала достояние на неограничен брой лица. В този смисъл, на преценка са били подложени конкретни обстоятелства, събрани по делото, като характер и степен на увреждането, обстоятелства, при които то е било получено, последици от него с оглед възраст, обществено и социално положение на ищеца, продължителност и интензитет на увреждането, разгласяване на данни в медиите, конкретен начин на засягане на честта и доброто име на лицето, каквото е изискването на чл.52 ЗЗД и в който смисъл са постановени редица решения на ВКС - № 407 по гр. д. № 1273/2009 г. на III г. о., № 394 по гр. д. № 1520/2011 г. на III г. о., № 391 по гр. д. № 201/2011 г. на III г. о., № 395 по гр. д. № 159/2011 г. на III г. о., № 3 по гр. д. № 637/2011 г. на III г. о., № 51 по гр. д. № 465/2011 г. на IV г. о. и др.

Неоснователно е възражението на ответника, че дейността му е законосъобразна, защото е действал в условията на обвързана компетентност. Законът вмениява задължение на Комисията да образува проверка при сигнал за започнало наказателно производство по текст от НК, който попада в обхвата на чл.3 ЗОПДИППД - отм (сега чл.108 ЗПКОНПИ), но преценката за образуване на производство и за обезпечаване на евентуалните бъдещи иски на Комисията по реда на специалния закон е на органа и той е отговорен за причинените от незаконосъобразните си действия вреди по отношение на проверяваните лица – така и чл.32 от ЗОПДИППД (отм). Неоснован е и довода, че щом обезпечителните мерки са допуснати с акт на съда, то това освобождава ответника от търсената от него отговорност по ЗОДОВ. Преценката на съда е за вероятна основателност на бъдещите иски, чието обезпечаване се иска на база на приложените от молителя документи и обосновани от него изводи. Обезпечителните мерки се налагат по искане на заинтересувания субект, а отговорността за причинените от обезпечението вреди е на молителя. В този смисъл специалният закон не предвижда отклонение от нормата на чл.403, ал.1 ГПК, в която е прогласено правилото, че ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде

прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди.

Неоснователно е също възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца. Такова възражение не намира опора в приложените доказателства. Не се установи ищецът сам да е разпространил информация, че сметките са му били запорирани и така да е допринесъл за увреждане на доброто си име. В публикациите се установява единствено да е отричал основанието за запорите, което е обичайна защита в тази ситуация и то от публична личност.

Неоснователно е възражението на ответника, че това производство е недопустимо, тъй като с него се цели да се обезщетят вреди, които вече са били обезщетени в производство по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, образувано от А. Т. срещу Прокуратурата на Р.България, по което му е присъдено обезщетение в размер на 40 000.00 лева. При защита на тезата си ответникът се позовава на Определение № 50785/02.11.2022г. на ВКС, I V ГО, по гр.д.№ 1302/2022г., с което не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение на САС, с което потвърждава решението на СГС по гр.д.№ 14956/2017г., присъждащо това обезщетение, както и на Решение № 50203/01.11.2022г. на ВКС, IV ГО, гр.д.№ 3589/2021г. В посоченото решение ясно е обосновано, че въпросът дали ищецът вече е овъзмезден за същите вреди, за които търси обезщетение в друго дело, е въпрос по съществото на спора, а не по неговата допустимост, както и че преценката за това е възможна, когато вредите, произтичат от действия, обосноваващи солидарна отговорност, каквато в случая не е налице. Обезщетението, предмет на гр.д.№ 14956/2017г. на СГС, е за вреди от незаконно повдигнато обвинение от ПРБ. Вредите по настоящото дело се твърди да са от незаконосъобразни действия по налагане на обезпечителни мерки от КУИППД, сега КПКОНПИ. Тези вреди ясно са разграничени по настоящия спор от други действия – тези на ПРБ. Негативните изживявания, свързани със запора на парични средства не е бил предмет на разглеждане в производството срещу ПРБ и няма как да е така, щом запорът е обезпечителна мярка, наложена по искане на КУИППД, а не на ПРБ. Ето защо, тук обезщетение не може да се определи „глобално“ по смисъла на т.11 от ТР от 22.04.2005г., постановено по т.дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС.

Възникналото в полза на ищеца вземане не е погасено по давност. Началният момент на погасителната давност се свързва с отмяна на наложената мярка по аналогия на хипотезите, изложени в горепосоченото тълкувателно решение. В настоящия случай се установи, че вредите са от наложени запори на банковите сметки на А. Т., което е станало с определение от 13.03.2009г., постановено по гр.д.№ 185/2009г. на ОС – Перник. С определение от 01.09.2016г. по същото дело обезпечителните мерки са били отменени, като актът на съда е влязъл в сила на 15.10.2016г., от която дата тече погасителната давност по чл.110 ЗЗД, съответно от същата тека и закъснителни лихви. Настоящото дело е образувано по искова молба, депозирана на 08.10.2021г., поради

което главното вземане не е погасено по давност. Съгласно чл.111, б. „в“ ЗЗД лихвите се погасяват с изтичане на кратката тригодишна давност, поради което и при заявено с отговора на исковата молба възражение в тази насока, претенцията за присъждане на лихва от 14.10.2016г. до 07.10.2018г. се явява погасена по давност. Лихва в размер на законната такава следва да се присъди върху главницата от 25000.00 лева, считано от 18.10.2018г. до окончателното плащане.

По разноските

На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца внесената държавна такса в размер на 10.00 лева, както и заплатения депозит за вещо лице в размер на 300.00 лева. На основание ал.4 ищецът следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска. Възнаграждението съдът определя в размер на 300.00 лева по НЗПП, от които и с оглед изхода на спора на присъждане подлежат 187.50 лева.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският градски съд, I-6 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл.2а ЗОДОВ, Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с адрес: гр.София, пл. „*****“, да заплати на А. Т. Т., ЕГН ******, със съдебен адрес: гр.София, бул. „*****“ (чрез адв.Т. и адв.Б.), сумата от **25000.00 (двадесет и пет хиляди) лева**, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, причинени от наложени обезпечителни мерки по отношение на имущество на ищеца по искане на ответника, за което е постановено Определение на ОС – Перник от 13.03.2009г. по гр.д.№185/2009г. за обезпечаване на бъдещи искове срещу ищеца по чл.28 от ЗОПДИППД (отм), каквито искове не са били предявени, съответно обезпечителната мярка е била отменена, ведно със законната лихва от 08.10.2018г. до окончателното плащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над присъдения до пълния заявен размер на търсена главница от 40000.00 лева, като неоснователен, както и в частта, с която се иска присъждане на законна лихва за периода 14.10.2016г. - 07.10.2018г., като погасен по давност.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество да заплати на А. Т. Т., ЕГН ******, сумата 310.00 лева – разноски по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, А. Т. Т., ЕГН ******, да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество сумата 187.50 лева – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____